

Sygn. akt I UK 492/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania M. K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 czerwca 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt III AUa 2331/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 czerwca 2014 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie z odwołania M.K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. w przedmiocie renty z tytułu niezdolności do pracy, oddalił apelację odwołującą się.

Odwołująca się zaskarżyła powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ubezpieczona wskazała, że żaden z orzekających w sprawie Sądów nie uznał konieczności usunięcia powstałych w sprawie rozbieżności i wątpliwości, wynikających z rozbieżnych opinii biegłych, przez dopuszczenie dowodu z opinii instytutu medycznego lub chociażby innego zespołu biegłych. Z niezrozumiałych dla odwołującej powodów opinia dla niej korzystna została przez Sąd pierwszej instancji pominięta, zaś Sąd Apelacyjny w ogóle nie odniósł się do powstałych w sprawie sprzeczności oraz wątpliwości, oddalając wniosek dowodowy odwołującej się z przyczyn czysto formalnych, z

pominięciem istoty sporu. Wobec powyższego postępowanie w przedmiotowej sprawie zostało w ocenie odwołującej się przeprowadzone z naruszeniem przepisów o postępowaniu w sprawach cywilnych, które było na tyle istotne, że doprowadziło do nieprawidłowości w ustaleniu stanu faktycznego, a co za tym idzie do zastosowania przepisów prawa materialnego do niedostatecznie wyjaśnionego stanu faktycznego sprawy. Niniejsza skarga kasacyjna zmierza w ocenie ubezpieczonej także do ujednolicenia orzecznictwa w zakresie dopuszczalności i zasadności zastosowania przepisu art. 290 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Podkreślić należy, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie powołano się na występowanie w sprawie jakiegokolwiek wyżej wskazanej okoliczności z art. 398⁹ § 1 k.p.c., mającej przemawiać za przyjęciem

skargi kasacyjnej do rozpoznania. W sprawie brak jest również uzasadnienia tego wniosku spełniającego stosowne wymagania. Skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania nie czyni zatem zadość wymaganiom stawianym temu nadzwyczajnemu środkowi prawnemu. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z 8 lipca 2014 r., I UK 65/14, LEX nr 1482343).

Natomiast gdyby nawet uznać, że pełnomocnik skarżącej formułując zdanie: „niniejsza skarga kasacyjna zmierza także do ujednolicenia orzecznictwa w zakresie dopuszczalności i zasadności zastosowania przepisu art. 290 § 1 k.p.c.”, chciał w istocie powołać się na wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, to podkreślić należy, że powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez Autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego: z 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Uzasadnienie wniosku nie spełnia wskazanych wyżej wymogów.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.